

— "Ελα, βρέ αδερφέ δεκανέα, νὰ μᾶς λύσῃς ἔνας αἰνιγμα!

— Καὶ ποίας φύσεως αἰνιγμα εἶναι αὐτὸ τὸ δόποιον, θὰ μοὶ προτείνητε πρός λύσιν, κύριε Ταχυματάρχα; ἀπήντησα αὐτῷ ρίψας πονηρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὄρμαθοῦ τῶν μπαρμπουνίων.

— "Ίδού, ποῖον εἶναι τὸ αἰνιγμα! Βλέπεις αὐτὰ τὰ μπαρμπουνία; Τὰ ἔφερε ἔνας στρατιώτης καὶ εἶπεν ὅτι τοῦ ἔδωκα ἕγὼ νὰ τὰ φέρῃ, ἐνῷ ἕγὼ δὲν τοῦ ἔδωκα τίποτε, καθόσον δὲν ἡμπόρεσα οὔτε μαρίδα νὰ εὕρω εἰς τὸ φαροπάζαρο, ἀλλὰς τε ἕγὼ εἶχα καὶ τὸν ὑπηρέτην μου μαζύ μου. Τὶ τρέχει σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Τὰ μπαρμπουνία αὐτὰ, κύριε Ταχυματάρχα, μοῦ φαίνονται ὅτι βρωμοῦν!... Πρὸ πολλῶν μηνῶν ἔχουσιν ἀλιευθῆ...

— Τὶ μᾶς φύλλεις αὐτοῦ, δεκανέα! αὐτὰ εἶναι ζωτανὰ ἀκόμα. Μωρὲ, ποῦ σὲ ηὔρε, νὰ μοῦ λύσῃς τὴν ἀπορία!

— Ἐγὼ, ἐπιμένω κύριε Ταχυματάρχα, ὅτι εἶναι πολλῶν μηνῶν.

— Βρέ αὖ στὴ δουλειά σου! Δέ μοῦ λές ὅτι δὲν ἔρεις τὶ θὰ πῇ ψάρι! "Αν καλὰ ἔχεις δίκαιο, ἀφοῦ εἶσαι Σουλιώτης!

Καὶ ἐπειδὴ ἕγὼ ἐμειδίων, μετά τίνα σκέψιν ὁ ταχυματάρχης μοὶ ἀνέκραξε στεντορείως:

— "Έχεις δίκαιο, δεκανέα! "Έχεις δίκαιο! Πραγματικῶς τὰ ψάρια αὐτὰ εἶναι πολλῶν μηνῶν! Εἶναι ἔκεινα ποῦ εἶχα ἀγοράσει κατὰ τὸν παρελθόντα Ὁκτωβρίον καὶ καθυστεροῦσαν μέχρι τοῦδε! "Έχεις δίκαιο, δεκανέα, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν βρωμοῦν καὶ ὅτι θὰ τὰ φάμε μὲ μεγάλην ὅρεξιν.

Μετά τίνα δὲ σκέψιν προσέθεσεν:

— Δὲν κάθεσαι, δεκανέα, νὰ λάθης καὶ σὺ μεράδι, τῶν μπαρμπουνίων, ἀφοῦ κατέρριψας νὰ λύσῃς τὴν αἰνιγματώδη ἔλευσιν τῶν;

— Εὐχαρίστως, κύριε Ταχυματάρχα, ἀλλὰ πρέπει προηγουμένως νὰ ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τοὺς συναδέλφους μου νὰ μὴ μὲ περιμένουν εἰς τὸ συσσίτιον.

Καὶ ἀφοῦ ἀνεκοινώσα αὐτῷ, καὶ τὴν διαταγὴν τοῦ κ. διοικητοῦ, ἐξῆλθον, ἵνα διαθέσω τὴν τύχην τῶν ὑπολοίπων μπαρμπουνίων ἀφοῦ δὲ ἀντάμωσα ἔνα τῶν συναδέλφων μου καὶ ἔδωκα τὰς σχετικὰς καὶ ἀναγκαῖας δηγίας, ἐπέστρεψα πάλιν εἰς τοῦ ταχυματάρχου μου, ἀκριβῶς καθ' ἥν στιγμὴν τὰ μπαρμπουνία ἐτίθεντο μαγειρευμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Διαρκοῦντος τοῦ προγεύματος ἤνοιξεν ἡ ὅμιλος τῆς μυστηριώδους προελεύσεως τῶν ἴχθυων, μεθ' ὅ ταχυματάρχης προσέθεσεν:

— "Θελα νὰ ἔγγωριζα ποιὸς κατεργάρος στρατιώτης μοῦ ἔχει αὐτὴν τὴν σκηνὴν, διωσδήποτε ὅμως, θὰ εἶνε πολὺ ἔξυπνος καὶ εὐγενής.

— "Ισως θὰ εἶναι κανένας ἀπὸ τοὺς διαβασμένους, εἴπον ἕγὼ, ἐννοῶν ἔγγραφμάτους.

— Βεβαίοτατα, ἀπεκρίθη ὁ ταχυματάρχης, διαβασμένος θὰ εἶναι καὶ θὰ εἶχε πολὺ δίκαιον δὲ ἀνθρώπος; νὰ κάμῃ δ.τι μοῦ ἔκαμεν. Ἐγὼ ἐσφαλα, διότι δὲν τὸν ἡρώτησα ποῖος ἦτο καὶ δὲν τὸν ἐξήτασα ποίαν

ἀνάπτυξιν εἶχεν. "Αν ἦταν διαβασμένος εἶχε πολὺ δίκαιον νὰ τὸ κάμῃ.

— "Ἐάν, κύριε ταχυματάρχα, τῷ εἶπον, συνέβαίνεν, ὅτε τὸ μάθετε τὸν στρατιώτην ἐκείνον, ὅτες πρὸ τόσων μηνῶν ἐνοσφίσθη τοὺς ἴχθυς σας, τί ἥθελετε τῷ κάμει;

— "Τοστερον ἀπὸ τὴν σημερινὴν σκηνὴν, οὐχὶ μόνον δὲν θὰ τῷ ἔκαμον τίποτε, ἀλλὰ θὰ τῷ ἐξέφραξα τὴν εὐαρέσκειάν μου...

— "Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς σας, κύριε ταχυματάρχα, δὲν θὰ ἐτιμωρήστε τὸν στρατιώτην ἐκείνον;

— "Ἐπὶ τῷ στρατιώτικῷ μου λόγῳ, σὲ διαβεβαιῶ, δεκανέα μου, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐτιμώρουν...

— "Εἰ τότε, κύριε ταχυματάρχα, ἐκφράσατέ μοι τὴν εὐαρέσκειάν σας, καὶ ἐγερθεὶς ἔστην εἰς προσοχήν.

Ο ταχυματάρχης, ἐπὶ τῷ σκούσματι τούτῳ οὐχὶ μόνον δὲν δυσηρεστήθη, ἀλλ' εὐθύμησε περισσότερον, καὶ ἐκένωσεν ἐν ποτήριον λευκαδίτικο εἰς ὑγείαν μου.

Τὴν ἐπαύριον ὅλη ἡ φρουρὰ ἔγνωριζε τὴν ιστορίαν τῶν μπαρμπουνίων τοῦ ταχυματάρχου μου!

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

"Ἔτο ή πρώτη Ἀποιλου, ώραίσα ἐστινή πρωΐσ, ἀνθεστα καὶ καταυγάζουτα τὰ ἀνθοκήπια, τὰς οίκιας καὶ τὰ πεζοδόμια τῶν Ἀθηνῶν τλήν, διαισθανόμενοι αἱ ποιητικαὶ τῆς ἰδιότητος δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐπὶ τὸ παξόντος τόσον, διον ἐν ἀλλοὶ ἡγιστα ποιητικόν, ἀλλ' οὐχὶ ἡττον νοστρώτατον πρόνοιο. τῆς πρωΐας ταύτης, τούδι' ὅπερ ἀρκεῖ νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ παρόντος διηγήματος Πρωταπριλία, διὰς ἔνιοτσι η ἀγαγγωτῆς τί ἔννω. Εἶναι ἡ ἡμέρα της περιμένεσιν ἀνυπομόνων πάντας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ τον διάτι ἐπιδείξωντας μπὸ τὸ πρέσχημα ἔνδις γελάσματος, η μᾶς ἐντέγουν δούμενός τοις στρατηγοῖς, ἀκριβῶς δηλ. διῶς ἀναμένεταις ἐν τῇ θουλῇ ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τοῦ Σελλάτου, ἵνα εἰς μᾶς ἐπεισωτήσως πινθητήσῃ ἀπὸ τοῦ βήματος ρητορικῆς οργάνωσις συνήθως ἐπὶ τοῦ έδωλίου τῆς καθ' ὅλην τὴν ἔδημονάδα.

Πλὴν, πάντα ταῦτα ἡσαν ἀκριβῶς τὰ μόνα πράγματα, ἀ-ινα δὲν ἀπτηγδουν τὰς σκέψεις νεαροῦ λοχίου, διτοι διὰ τῆς δδοῦ Ἀκαδημίας μετέβειν τὴν πρωΐαν ἐκεῖ· οὐδὲς τὸ "Τουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν". "Ο λοχίας Κλεάνθης Π.", ἀπεστατέμένος παρὰ τῷ ρηθέντι ὑπουργείων εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Καταγαχήσεως, εἰς συνεπῶς διαμένων ἐν Ἀθηναῖς παρὰ τὴν οίκογενεία του, ἡτο τέλειος τύπος ἐλληνικοῦ στρατιωτικοῦ παραστήματος. "Αἵστιημα μεγαλοπετές, τόσῳ ἐπιχαρίτως φέρον τὴν στρατιωτικὴν στολὴν καὶ τὸν ζωστήρα μετὰ τῆς ξιφολόγχης, καφαλή θαυμασίως ἀποτεθειμένη ἐπὶ δύο στερεῶν καὶ εὐρέων ὡς βραχώδη ὑπέρβολα ώραι, μορφὴ ἀπεικονίζουσα ἐπὶ τῶν εὐρενῶν αὐτῆς χαρακτηριστικῶν γεναῖα καὶ μεγαλέφρονα αἰσθήματα, καὶ τέλος, ἀρρέος μύσταξ διαγράφων τὰς συμμετρους χαριέσσας αὐτοῦ καμπύλας ἐπὶ παρείων ἐπιμελῶς πάντοτε ἐξυπιστέγων, πάντα ταῦτα διολογουμένως ἡσαν πλέον ἡ ικανά στοιχία πρέπεις παρτισμὸν τῆς δυναμιτίδος ἐκείνης, δι' οὓς συνήθως ἀπαντεται τὸ ἐγκέφαλος τῶν νεανίδων.

Σπεύσωμεν δύως, οὐαί διαβασμένος πρὸ παντὸς δίκαιοι, διτοι διὰ της Κλεάνθης οὐδὲ τὴν ἐσχατιάν μηδην ροδελῆς τιος ρινές ἀνελογίζετο τὴν πρωΐαν ἐκείνην, ἔχων ἀλλὰς τε ἀρκετά πράγματα, διῶς ἀπασχολήσας τὸν νοῦν του σοσαρώτερον

μαῖς γυναικείας κεφαλῆς. Τὸ δοδούλευκον τοῦτο φᾶσμα διαγράφεται συνήρως ἐπὶ τῇ ὁδόντης τοῦ ἔγκεφάλου, διαναύτη δὲν ἀμειροῦται ύπὸ τῶν σκιερῶν σπίλων τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν συμφερόντων.

— Πότε λοιπὸν θὰ γκρεμισθῇ νὰ ἔλθῃ κι' αὐτὸς ὁ Πάνος! ἀπονθόριζεν ἀπὸ κατροῦ εἰς κατρὸν δὲ λοχίας, ὡς τελ διειλῶν πρό, ἔκυτόν σημερον τελειώνει τὴν προθεσμίαν ἑιδὸς κρεωστικοῦ μου καὶ δι μαχαρῆς αὐτὸς δὲν ἔφάνη, μεῦ ἔγραψεν διτὶ θὰ μοῦ τὰ φέρῃ ὅτις ἐπεδή εἶχεν ἔργασίας εἰς τὰς Ἀθήνας εἰνει μιὰ ἔβδομάδα ποῦ τὸν περιμένω κι' ἀκόλη θὰ ἔλθῃ... Πῶς διάδολο νὰ ἔξικονομάσωμεν σήμερον τὸ χρεωτικόν μας...

Καὶ δι λογίας ἀνέστειν ἐλαφρῶν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ κράτος ἀνδρούχου σύμμαχαν; τὸ μέτωπόν του ἐσκυρώπαξε πρὸ τοῦ δυσεπιλύτου ζητήματος, διπερ ἀνεκύλου ἐν κῷ καὶ ἐκ διαιλειμμάτων ὑπόκωφος βλασφημία, εἰς βάρος πάντοτε τοῦ Πάνου, ἔκφευγε τῶν χειλέων του.

‘Αλλ’ ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἐπίρχεται ὁ αυθιστορεγραφικὸς παρασμὸς τοῦ νὰ ἐπιφυλάξῃ τὴν ἔκήγησιν τῆς ἀμμηνίας τοῦ Κλεάνθεος, δέλω ἐν συντομίᾳ ἀπλουστάτη εἶπει, διτὶ ὁ Πάνος αὐτὸς ἡτο ἐμμισθωτῆς τῶν γυεῶν, δι. ἡ σίκορένεια τοῦ Κλεάνθεος εἶχεν ἐν ἐπαρχίᾳ τενὶ τῆς Πελοποννήσου, ἐπρόκειτο δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας ἀείνεις νὰ ἔληγῃ εἰς Ἀθήνας δι τὸν ἔργασίας του καὶ ταυτογόρων νὰ πληρωτὴ ἴδειει γερστὶ τὸν ἰδιετήγην, διτεῖς, ἀπ' αὐτὸν τοῦ πατέρος του, ἡν τυσικῷ τῷ λόγῳ δι Κλεάνθης, δι καὶ μόνος προστάτης μιᾶς μητρός καὶ δύο μικρῶν ἀδελφῶν. ‘Οσον ἄροφε τὸ χρεωτικόν, διπερ ἀστείεις τεὺς ὑπογούτευς τοῦ λογίου δικην ἀπατίου Χ περιέλλοντος τὸς αἰνιγματώδεις γωνίας του ἐν ἀλγεδοικῇ τινι ἔξιστες, δὲν ἥ, ἄκλο, εἴμη ἐν δύνειον τερακοσίων δραχμῶν, εἰς διείχεν ἀναγκεσθή νὰ υποβληθῇ τρό τινων ἔβδομάδων δι τοικογενειακάς ἀναγκας καὶ τοῦ διοτίου ἡ προθεσμία ἔληγε τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

* * *

— Γεζί σας, πιληκάσια, εἴπε μετά τινα ἀραν καιρετῶν τοὺς συναδέλφους του, καθ' ἣν στιγμήν εἰσήρχετο εἰς τὸ εἰς διεργάζετο γραφεῖν τοῦ ὑπουργείου

— Καλημέρα, Κλεάνθη, ἔρωνταν τρεῖς τέσσαρες φιδροὶ φωναὶ ἐνῷ συγχρόνως δύο· ἐσού λογίαι ἵλλωπίζουν ποτήρως πρὸ: ἔνα τιτον μᾶλιον ἡλικιωμένον, τὸν ἀρχιγραφία, εἰς δεῖγμα συνενοίσσεως.

‘Αλλ’ δι Κλεάνθης, μηδὲ καν ὑποπτευθεὶς τὴν συνενόητι· ἐκείνην, προσύωρησε πρὸ τὴν τράπεζαν ἐφ’ ἥ: σωροὶ ἔγγραφων ἀττικῶν ἐν τοῦ ταχυδομέιον κομισθέ των ἀνέμενον τὴν στιγμήν της πρωτοκολλήσεως των Τὸ ἔλκυσταν ἐν τούτοις τὴν προσολή· ου ἥν φύλλον χάρτου ἔργιμενον εἰς τὴν ἀλληγορίαν τῆς ἀποτέλεσμας τραπέζης εἰς ἐφ’ ὃ διεκρίσιον τοικομαί τις διε μολυβδίδος ἐν στοιβῇ γεγραμέναι.

— Ω, ἐντοτίκου ἐπλησίασε πρὸ τὸ γραφεῖον καὶ περιέργος νὰ ἰδῃ τὶς ἔγραφεν, τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χειράς του καὶ ἡτο μάζετο οι τὸ διετρέξῃ, διε ἤκουσε τὸν ἀντιγράφειν νὰ τῷ λέγῃ σοθαρῶ, ἐνῷ εἰ ἄλλοι δύο λογίαι προσετάθουν νὰ κ. ύψωσι τὸ μειδικά των διπισθεν μεγάλων φύλλων πρωτοχόλου διπερ ἔραι. οντο διτὶ ἀνεγνωστον.

— Α! ἀλήθεια, Κλεάνθη, εἰδές ἐλεγμούησα νὰ σοῦ εἴπω διτὶ πρὸ ἡμετίας ώρας ἥλθε ἐνας κύριος καὶ σὲ ἐξέτησεν ἀλλὰ μή ε ρών σε ἀφῆκε τὴν σημείωσιν ἐκείνην.

— ‘Εις ας κύριος μὲ ἔκήτησεν! εἴπε μὰ περιχαρῆ ἐκπληξεῖς δι λογία, διατρέχων ἐνταυτῷ πυρετωδῶς τὰς ἐπομένας γραμματ.

«Κύριε Κλεάνθη, ‘Εφθασα χθὲς τὴν νύκτα εἰς τὸν Πειραιᾶ· ἥλθον εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ δέν σᾶς εύρον θὰ σᾶς περιμένων εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· καὶ Καλάμαινδης... ἔνθα κατέλυσα.

Πάνος Ρ...

— Τέλος πάντων! εἴπεν ἀισχυν φισθεὶς δι Κλεάνθης καὶ ἀπράτας βιαίων τὸ πειλικόν του ἥπει εἶχεν ἐκβάλει εἰσεγόμενος, ἥξηδε καὶ διηνθήθη πρὸ τὸ Γραζεῖον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Καταγωρήσεως.

— Λοχαγέ μου, εἴπε πιῶν τὸ στρατευτὴν σχῆμα πρὸ

τοῦ Διευθυντοῦ, μοῦ δίδετε τὴν ἀδειαν· νὰ ἀπευσασάσω διὰ μίαν ώραν;

— Καὶ διὰ ποῦ, Κλεάνθη;

— Διὰ μίαν μικρὰν ὑπόθεσιν, κύριο λοχαγέ.

— Ή δποια δὲν ἔχει κτυμίαν σχέσιν μὲ τὴν πημεριήν ἡμέτερην, ἐπανέλαβεν δὲ λοχαγὸς φυλλολογῶν μὲ ἀδιόρατον μειδιαμά φακέλλους ἀρχηγείων.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε, λοχαγέ;

— ‘Ω! τίποτε, τίποτε· ὑπαγε λοιπὸν καὶ τὸ μετημέρι: νὰ εἰσαι ἔδω.

‘Ο Κλεάνθης ἔκαμε μεταβολὴν ἐπὶ τῶν πτερυγῶν του καὶ ἀπῆλθε.

— Τί καρακιστικὰ ἤσαν αὐτά τὰ διποῖα μοι ἔτεις, δι λοχαγός; ἐψιθύριζε καταβαίνων τὴν κλίμακα.

‘Αλλ’ ἔναν φίλος μας ἀλλούτεν τὸν κόπον νὰ πιρατηθήσῃ τὴν στιγμήν ἐκείνην λαθρίων διὰ τὴν ὑελωτήν θύρας τοῦ γοσφείου του, ἤθελεν ἔτεις τοὺς τρεῖς λοχίας συγαδέλφους του γελῶντας ζωητεστατα καὶ θὰ ἤκουε τὸν ἐπόμενον διάλογον.

— Μὰ εἰσαι ἀμίλιητος! ἔλεγεν δὲ εἰς πρὸ: τὸν ἀρχιγραφέα· ἀλλούς, ἀδελτεῖ, νὰ τοῦ μιλᾷ μὲ τότη σεβρότερα, ποῦ ἔγω μοδίς βιστεῦσα τὰ γέλοια μου.

— Ψάρι δὲν μποροῦτε νὰ πιασθῇ τότο εὔκολα εἰς τὸ δόλωμα. Στοιγηματίζω, πῶς δ φίλες Κλεάνθης εύτε καν μυρίσθηκε πῶς εἴνε σήμερα Πρωταπρίλια.

— Φθάσει μόνον διεοδόχος τῶν «Καλαμῶν» νὰ τὰ καταφέρῃ.

— Θὰ σοῦ ἔχῃ μιὰ φούρια δι αν ἔλθῃ τὸ μετημέρι. Ηῶς δὲ γριεύσωμε σ. πὸ τὰ χέρια του, καὶ ἔγω δὲν ξεύρω.

— ‘Εν τῷ μεταξὺ δις ἐσχατθῶν γρήγορχ, ἐπειπεν δι αρχιγραφέν. δια νὰ ἀπαλλάξωμεν τούλαχιστον ἀπὸ τὸν κόπον του νὰ γράψῃ σήμερον, τὸν δυστριχή Κλεάνθην.

* * *

Εἶποι λεπτὰ μετά ταῦτα δι Κλεάνθης εἰσήρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «αὶ Καλάμαι». Εἰς τὸ διάδρομον ἀπήντησε τὸν ξενοδόχου μὲ ἐν λευκόν περίλωμα, ἐπιστατοῦντα εἰς τὰς πρωτεύοντες ἐργασίες τῶν ὑπηρετῶν.

— ‘Ο Κύριος Πάνος Ρ...; ήρωτησεν εἰς σπουδῆ δι λοχίας. εἰς εἶδω;

‘Ο ξενοδόχος ἡτονείς τὸν νέλην μὲ ἡ:ος περίεργον, ως νὰ ἀνεγνώριζε πρόσωπον περὶ οδ τῷ εἶχον διμιήτει· λεπτὸν μειδιαμα συ ἐστείλε τὰ τραχέα αὐτοῦ χαρακτηριστικά, ἀλλ’ δι λοχίας, γνωρίζων διτὶ οι ξενοδόχοι είνεις οι φιλομειδέστεροι λαθρώποι τοῦ κόμπου διαν υπόδεχανται ξένεις, τὸν ἀφῆκε νὰ μειδιήτῃ ἀνέτως, καὶ ἐπικατέασε μετά τινος ἀνυπομοησίας τὴν ἔρωτον του.

— ‘Ο κύριος Πάνος Ρ..., ἐπανέλαβε τὴν φορὰν ταύτην δι ξενοδόχο μὲ τὸ αἰώνιον μειδιαμά του· μήπως εἴνεις ξένος διτὶ ήλεις σήμερον τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ Ναύπλιον, ἀν δὲν ἀπατῶμαι;

— Ναι, λοιπὸν, αὐτὸς διος κι’ διος.

— ‘Εως πρὸ μισῆς ώρας ἥτο ἔδω, ἀλλ’ ἥλθε ἐνας ἄλλος κύριος, δι διοῖς φαινεται διτὶ ἥτον πολὺ φίλος του καὶ τὸν ἐπῆρε μὲ ἀμάξι καὶ πῆγαν...

— Ποῦ; διέκοψεν δι λοχίας, ἔξεμπν υπέκωφον βλαστημάτων ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ ταύτη.

— ‘Υπῆγαν, μοῦ φαίνεται, εἰς τὸ Πατέσα εἰ τὸν Γαλάνιον κηπον, διέτι αὐτὴν τὴν διεύλευσιν ἥκουσα, ἀ δίσου εἰς τὸν ἀμάξιν.

— Τι διάδολο! τρωτὶ πρωὶ ‘ς τὰ Πατέσια καὶ τὶ πῆγαν νὰ κάμουν ἔκει τέτοια ώρα;

— Ο καταχθόνος εἰσιδόχος ἔδ πλασίασε τὴν φορὰν ταύτην τὸ ίλασόν του ἥδος.

— ‘Ειδούς ἔνα πρᾶγμα διοῦ δὲν γνωρίζω, εἴπε μοδια ταῦτα λησμονήσα νὰ σᾶς εἴπω διτὶ δὲν λόγω κύριος ἀφῆκε δια σα μ’ αν σημείωσων.

Κο συγχρόβιν τῷ ἔτεινε γινέρων φύλλον χάρτου, ἐφ’ ο δι τὸν αὐτοῦ γραφικοῦ γοργακτήρες εἰτὶ δι πὲ τὴν αὐτὴν ἐπογιτῶν ὑπῆρχον αὶ ἔχει λόζεις:

— Μὲ συγχωρεῖτε διότι δὲν σᾶς ἐπερίμενα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· να επείγουσα υπόθεσις μὲ καλεῖ εἰς τὰ Πατέσια· ἀν δὲν

»Ξαρυνθῆτε, ἐμένητε εἰς τὸ τραχικόν καὶ ἔλθετε εἰς τὴν Γαλάζιον κῆπον ταχιοῖσι οἰουσίτες τὴν ὑπόθεσιν μας, ἀδειὰ ζομεῖ συγχρόνως καὶ μερὶς καὶ βωκάλια μπήρατε.«

— Ἀνάθεμα! ἐμορμύρισεν ὁ λοχιας. Τώρα τοῦ ἥλθε καὶ αὐτοῦ τοῦ τιποτένιου η δρεῖς νὰ πιῇ μπήρα!

Τὴν στιγμὴν ἔκεινην ἀγοραῖν ὁ ληγματικός διήρκετο πρὸ τῆς θύες:

— Ἀμαξᾶ εἰς τὴν Πατησίαν, Γαλάνειν κῆπον, εἶπεν δὲ λοχίας ἐνῷ ἐπήδης εἰς τὸ δρυμαῖον καὶ διέσπειρεν γρήγορα.

Τὸ δρυματικόν ἔκαπεν τὸν λοχιανόν.

Οἱ ξενοδόχοι ιστάμενοι πρὸ τῆς θύρας ἔγέλα μὲν θύο, Με-φιστοφελοῦς καὶ ἐψιθρίζει:

— Σῶς εἴναι δὲ καὶ τι φινατζαίς αὐτοῖς οἱ στρατιωτικοί!

Σημειωτέον ὅτι ἐνύδει τοὺς λοχίας οἱ δρεῖοι τὸν εἰχον κατηγόρεις: εἰς τὴν ἀθώαν ταύτην συνωμοτίαν καὶ δηλὶ τὸ ἀτυχές αὐτῆς, θύμα.

* *

Περιττὸν νὰ εἶπωμεν, δηλαδὴ τις τοῦ λοχίου δὲν ὑπῆρχεν ἀποτελεσματικωτέρα ἐν Πατησίοις, διὸ τὸν ἀπλούστατον λόγον, δηλαδὴ τοὺς λοχίας οἱ δρεῖοι τὸν εἰχον κατηγόρεις τοῦ Κλεάνθου, οὐδέποτε εἰχεν ἀπ.βῆ εἰς Πειραιά. οὐδόλως εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ ὄπουργειον η μεταβῆ εἰς τὰ Πατησία, εἰμὶ μόνον ἐν τῇ φυτασίᾳ τῶν κακεντρεχῶν ὑπεξιωματικῶν, οἵτινες ηθελήσαν νὰ καλοκαριστασιστοῦν τοὺς φιλοὺς των Κλεάνθου δι' ἐνὸς πρωταπριλάτικου γελάσματος, τὴν ἐνύχην τοῦ δρεῖου ακευρώσαν οὐδεὶς βεβαίως ἡδύνατο νὰ διεμφιβητήσῃ.

Τὸ τέχνασμα εἶδεν ἐπιτύχει θυμακτίων· η σύμπτωσις τῆς προσεχοῦς τοῦ Πάνου ἀφένει, η πρὸς παραληθήν χρημάτων ἀνυπολογησία τοῦ λοχίου, η ἐπιτηδεία ἀπομίησης τῆς γραφῆς τοῦ Πάνου, τὸ πρωτότυπον τῆς ἡροΐας εἶχε ληφθῆ ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπιστολῆς τινος τοῦ τελευταίου τούτου, παραπετύητο εἰς τινα γωνίαν τοῦ γραφείου, καὶ πρὸ πάντων η συννοήσης τοῦ ξενοδόχου, διττοί, εἰρήτων ἐν παρόδῳ, ητο ἔκάδελφος τοῦ ἔνδον τῶν γαστρῶν, ταῦτα πίντα συνετέλεσαν ήταν καταπίη ἀνυπόπτητα τὸ δόδωμα δὲ γελάσματος, χωρὶς τὴν παραπικράνην ἀφιβολίαν. Βίνε ἀλληδὲς, δηλαδὴ διὰ τὸ τελευταῖον, οὗτος ἦτο διλγάτωρ· ἡ ἀφηγημένος τὴν πρώτην ἔκεινην, ηδέλε δῶσει πλει ὀνα προσοχήν εἰς τὰ μειούματα τῶν συνοπλιτῶν του η τοῦ ξενοδόχου καὶ εἰς τὰ κεφαλαία ταῖς τοῦ λοχαγοῦ καὶ θὲν παρετηρεῖ, εὖλον ἐνέκυπτε προσεκτικώσερον, τὸν βεβιτσμένον καὶ ἐκπλαστεῖν τῆς γραφῆς τῶν ἐπιστολῶν χαρακτῆρα ἀλλ' ὡς τίπομεν, διὰ νὰ διεκρίψῃ τις πάντα ταῦτα ἐπρεπε νά εἴχε τὸν μοῦνον ἡτονόν ἀπηγοροῦμένον καὶ πρὸ πάντος νὰ γνωρίζῃ διὰ τὴν ἡ πρώτη τοῦ Ἀποιλίου, δὲ δὲ Κλεάνθη, πρὸ πολλῶν ἡμερῶν δὲν εἴχε ρίψι τέλεμα εἰς τὸν ἡμεροβιτηνό τοῦ γραφείου.

Εἰς τὰ Πατησίαν ἀνέβητε πανταχοῦ τὸν φυταστικὸν ἐπισκέπτην τοῦ Γαλάνειου κῆπου μετὰ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὸν φίλου. Οἱ δύο κύριοι, οἱ δι' ἀμάξης ἐξ Ἀθηνῶν ἀλλόθεν, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ λοχίου, οὐδαμοῦ εἰχον φυνῆ καὶ ἐπὶ τέλους ζυθοπώλης τε, πρὸς δὲ ἀπετάθη, τῷ ηνοίκει διὰ μιᾶς λέξεως τὸν πέπλον τοῦ αἰνίγματος.

— Κύριε λοχία, τῷ εἶπεν, ἀφοῦ ἐγένετε, δητι ἀνειζητήσατε πατοῦ τοὺς δύο γνωρίμους σας καὶ δὲν τοὺς ηὔρατε, μοῦ ἐρχεται μιᾶς λέξεα.

— Τὶ ἰδέα;

— Οἱ ζυθοπώλης ἐπανέλαβε γελῶν·

— Ποιος οᾶς εἶπεν, ἔτι θὰ τοὺς εὐδίσκατε ἐδῶ;

— Ήνας ἀπὸ αὐτοὺς, μὲ γραφέν δὲδος μίαν σημείωσιν.

— Εἰσέθε βέβαιος, δητι τῷ γραφέν δὲδος;

Αὐτὸ τὸ εἰ σθε βέβαιος ητον ἀρχὴ ἀποκαλύψεως διὰ τὸν λοχιανόν.

— Ξέρετε διατί σᾶς τὸ λέγω, κύριε λοχία; ἔξηκολούθησεν δὲ ἀγαθὸς ζυθοπώλης τῶν Πατησίων ἵστις δὲν σᾶς πέρασ απὸ τὸν νοῦν, πῶς εἰνε σήμερον Πρωταπριλία καὶ γνωρίζετε αὐτὴν τὴν ἡμέραν συγχρωστίας μεταξὺ φίλων καὶ αὐτοῖς αἱ ἀδειαὶ πλαστογραφῶν δι' Ἑγέλασμα φοβοῦται πολὺ μήπως ἔκεινος, διττοί σᾶς εἶπε δῆλα αὐτοῖς, ἐνθυμηθῆν κάλιον ἀπὸ σᾶς, δην ἔχομε Πρωταπριλία.

Οἱ ἀγαθὸς ζυθοπώλης παρίστανεν ἐν ἀγνοίᾳ του τὴν τελευταῖαν στιγμὴν, τῆς κωμῳδίας ἔκεινης, ἢν τὸσα τεχνικῶς εἰχεν προσχεδιάσει οἱ πανούργοι λοχιαί εἰς τὰ περαστήντα τοῦ γραφείου τῆς Καταχωρῆσεως.

Μεθ' ἔλην τὴν διάθεσιν, ἡντίχεια πρὸς γέλωτα, δικλεάνθης, σύχη ἡττον, ήταν ἀποφύγη τὸ γελοεῖον τοῦ πράγματος, ἔξεβαίε πλατύν καγχασμόν.

— Μὲ οὐταίαν περίφημε, φίλε μου, εἶτε τού, βλέπεις τού; ἀβλους! ἐπέρδηταν τὸ στοίχημα η ἀλήθεια δικαίως εἶνε διεισιές πρωτηνοφόρου φοράν μοῦ ἀνύμικτες σήμερον τὴν πρωταπριλίαν εὐγέ τους!

Καὶ κενώσας μετὰ τοῦ ἀφελοῦς του συνδιαλέκτορος μίαν φάλην ἦν παρηγγείλει, ἐπληρώσας καὶ ἔξηλθεν.

Τοῦ η ἐνδεκάτη περίποιον ὥρα τῆς περιπέτειας αἱ τροχοδρομικαὶ ἀλεξινὶ ἀνὰ πάταιν ἡμίσεις μόνον ὥραν διήρχετο καὶ ἡ τελευταῖα εἰχε διέλθει καθ' ἧν στιγμὴν συνωμίλει μετὰ τοῦ ζυθοπώλου, ἐπομένως διὰ τὸ ἀποφύγη τὴν ὑπὸ τὸν φλογερὸν τοῦ Ἀπριλίου ἥλιου πεζοπορίας· ἔδει νὰ πειμείνη ἡμίσειαν ὥστε, τοῦθι διέπετρεπεν ἡ ἀνυπομονησία του.

Απεράσιστε λοιπὸν νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὸ τελευταῖον ἀλογειφέν μέρος τῆς ίλαροτραγωδίας, ἡς ἦν δημόσιας, καὶ νὰ διατρέξῃ ἀποστολοῦ καὶ τὴν Ἀθηνῶν χωρίζουσαν αὐτὸν ἀπόστειας, ἐπιφύλακτομένος νὰ ἀνταποδώσῃ εἰς τοὺς φίλους του τὰ ἴσα ἐπὶ πρώτη περουσιασθησομένη εὐκαιρία.

* *

Τὴν στιγμὴν καθ' ἦν ὑπερβινες τὴν γραμμήν τῶν τελευταίων κήπων τῶν Πατησίων, δικλεάνθης ἐνθύμισεν διεισιές οὐρανοπειρακρυπτέοντος κατόπιν ἀμάξης, κυλομένης μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος ἐπὶ τῆς κενιορτώδους λεωφόρου καὶ ἐρχομένης ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἀγίου Δουκᾶ.

— Τοῦ ἐ μάξι, τέλος, διενόθη δ λοχιας· θὰ ἀποφύγω τούλχιστον τὸν καύσωνα καὶ τὸν κόπον.

Καὶ ἐστρέψεν ἵνα ρίψῃ ἐν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος διθενὸς ἡρχετο η ἀμάξια. Διέκρινε δὲ τότε μακρόθεν ἐν μέσω νέφους κονσάλον ἐν δληματικόν εἶδεν ἀλευνόν ἀπὸ ρυτῆρος· τοῦθι διέπερ δικαίως ποτείλκυτε τὴν προσοχήν του ὑπῆρχαν γοεραι πραγματικά, ἀκουστεῖσθαι ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ γραφείου.

Τὶ διάβολον συμβαίνει λοιπὸν ἔκει κάτω, ἐψιθύρισεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον περίεργος διὰ τὴν ἀσυνήθη ταχύτητα τῆς ἀρματηλασίας καὶ ἐπιστρέψων βήματα τίνα πρὸς τὰ διόπιστα ήταν ἔτη κάλλιον.

Δὲν ἔβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ, πρὸς μεγίστην αὐτοῦ φρίκην, τὶ συέδαιεν. Τὸ ἐν λόγῳ δληματικόν ἐπιβινόμενον, διέπερ δύο κυριῶν, ἦν ἔγκατολειμένον, ἄνευ ἡγιόχου, διττοί ἀναιμφιδόλως εἰχε κρημνισθῆ ἀπὸ τῆς θύσεως του, εἰς τὴν μακριάν δύο ἵππων ἀφηγηματικέων, ἵκελλαδόντων νιφάδας ἀφροῦ ἀπὸ τὸν ρωθώνων των καὶ συρόντων μετὰ φρενιτιώδους δρυμῆς τὸ δληματικόν τοῦ καταστρεψαντος τοῦ γραφείου, τοῖχον ἡ ρηματον. Οἱ διερρος τῶν δύο γυναικῶν αἰτινες εὐρίσκεντο ἐν τῇ ἀμάξῃ ἦν ἀρευκτος, καὶ αἱ ἀπελπιστικαὶ αὐτῶν φωναὶ ησαν αἱ πλήκεται τὰς ἀκοὰς τοῦ λοχίου. Αἱ δυστυχεῖς ἀψύουν τὰς κειτρας καὶ ἔκαλουν εἰς βοηθειαν, περιδεῖσι, σχεδόν ιεκτοι εἰκὲ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀπελπισίες.

Οἱ λοχιαί ἐν ἐπὶ δευτερόλεπτων ἐσχημάτισε τὴν ἀπόφασιν του η κερδίδια του, ὡς ἀνθρώπου καὶ η τιμή του, ὡς στρατιώτου τῷ ὑπηγόρευον νὰ διακινθεύεται καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τινα ὥστε ἐκ βεβαίου θενάτου τὰ δυστυχη ἔκεινα πλάσματα.

Χωρὶς οὐδόλως νὰ διστάσῃ, δημάς εὐτόλιμως πρὸς τὸν κίνδυνον καὶ, καθ' ἧν στιγμὴν τὸ δληματικόν διέρχετο π.δ αἰτιοῦ, προφάνεται καὶ διὰ στιβεροῦ βραχίονος διὸ κίνδυνος καθίσταται καλύπτοντος δράντεται τοὺς ἡλικίους τῶν ἱππων καὶ διὰ σφιδροῦ τιαρα μοῦ ἐλκειται αὐτοὺς πρὸς τὰ δρίπιστα. Η μανία τῶν ζώων περισχυσεν ἐπὶ τίνα λεπτά τῆς ἀνθρωπίνης τόλμης, καὶ τὸ δληματικόν ἔχηκαλούθησεν ἐπ' ὅλιγον ἔτι τὸ παταγωδὲς αὐτοῦ κυλινδρηματικόν ἀπειλοῦν νὰ καταστρέψῃ βραχίονας τοὺς τροχούς του τὸν γενναῖον τὸν ἡσάνθησαν τὸν ἐκ σφράγεων εἰκένον γάλικα δστις ηπείλει διὰ τοῦ σφράγιμοῦ νὰ καταθεσθῇ τὰς αἰμαστούςσας αιγάλινας των, η μανία τεο ἐκ οὐρανή ούπο τὴν ισχὺν

τὸν Κλεάνθην τὴν ἐλαρρὰν ταύτην διστατέσκειτο διακρίνας διεῖς τῶν συναδέλφων του, ἔπειτα νὰ προσθέσῃ.

— Καὶ τὶ ἄλλο δὲν θέλεις νὰ ἔννοψωμεν εἰμὴ δια εἰσαι νέος καὶ ἡ κόρη ἡ ἐσωτες εἰν' ἐπίσης νέα καὶ ἐπεμένως... τοιαῦτα ρωμαϊκά συμβέβηται γίνονται συνήθως ἀρχὴ εὐτυχῶν συνοικεσίων, ἐπει τῶν διποίων σοὶ εὐχέμεθα φίλτατε.

Ζωηγάδην ἑδύθημα ἔβαψε τὸ πρόσωπον τοῦ νεαροῦ λοχίου.

— "Οὐδὲ δὲ, εἰπε' μὴ προσβάνητε τόσον μακράν..." Ἀλλ' ἐλλησμόνητα προσέπι να τᾶς; εἴπω τοι καὶ ἡ οἰκουμενικὴ μου στενοχωρία ἐθεραπεύθη διότι, ἐπιστ. ἐφώνει Πλατησίων, μετὰ τὸ συμβέβηκός ἐκεῖνο, συνήτητα ἐνν φέλον μου ἀπίστον διττού μοι ἐδίνεις. σε γιλίας δραγάζ. Εἰ τὶ τῇ προστέκτηται δὲ τῶν ἐκ Νεαπλ. ου γυημάτω μου καὶ ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ ἐκβίτε τῆς ἐφετεινῆς πρωταπριλίας, σὺς παρακλῶ, φίλου μου, τὸ ἐπιπέρας εἰς; δεῖνον, εἰς τὸ ἔνδοχοῦν ἐκεῖ. ο δὲ του τὴν πρωΐαν μὲς ἐστείλητε.

— Ζήτω λαπίδη ἡ ποωταπριλία! ἐφίνυνται σι τρεῖς φίλοι τοῦ Κλεάνθου.

Τὴν ἐπαύριον, πει τῇ πέμπτην μ.μ. ὕστερον διεγίας ἔκρους τὸν κάθεων τῆς ὑπ' ἄρ. 48 οἰκιας τῆς ἑδύου Σφάλενος. Ή κασ δια του ἐπαλλεισφρόβη; καὶ εἰς μάτην ο νεαρος στρατιωτικός προσεπάνει νὶ καταστείλη τοὺς μυγίους ἐκεῖνους παλισινέδοκιμαζες νὶ λάδη ἥδης ἀπαθέεις καὶ γαλήνιον ἀλλὲ μόλις το κατώρθωσι. Άκοντες δειλία τὸν κατελάμβανεν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ δι τὸν ἐπόκειτο νὰ ἀκούτη καὶ πάλι τὰς εὐγάνωνας ἐκφράσεις τῷ γυαικῶν ἀλλ' ἑδύσιμων τὸν καθηδούειν ἡ συνειδητικοῦς δικαιογισμού του.

Η ὑπηρεζὴ ἡ μπηδοῖον ἐγκάραστις καὶ ἐνθερυποκωτάτη πρωτη ἡ νεά; η προσέβη ἐπὶ τῇ κατωνίδης μεγάλης κλίμακας μαστιρίνης εἰς προύματην διαλογισμού του.

— "Α! ἥλθες, τέλος πάντων, τῷ εἶπε, κατεστῶτα αὐτὸν διὰ χαριεστατού μειδιάματος; ἡ ματατάς; περιμένει ἀ-υπομόνως καὶ δι πατέρας δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ τᾶς, ἤδη ὅ! ἔχετε τόσας εὐχαριστήσεις νὰ δεχθῆτε, κύριε, ὥστε ἐφράσασθῆτε μὲ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος, προσέθηκε, προσμειδιώτα πάντοτε καὶ διδηγοῦσα τὸν Κλεάνθην εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑπόδοχης.

Ἐκ πρώτης δίκεως ἔκμενον ἐντύπωτιν εἰς τὸν ὑπαξιωματικὸν δι πολιτεία τοῦ μεγάρου· ἡ μπραχίνη κλίμακας ἐφερε, ἐφ' ἔκάστης βιθύρως; ἐκτέρωθεν κυρψή ἐκ γύψου ἡ μακριάρου ἀνθοδοχεία, δὲ μειράς διάδρομος δι ἄγων εἰς τὰς αἰθουσας ἔκομειτο ὑπὸ ώρατων ἀγαλαμάτων καὶ εἰκόνων.

Ο πατήρ τῆς Αίμουλιας, ἡν τετασαράκοντα δεκά τῇ πεντήκοντα περίπου ἡλικίας ἀνήρ, ὑψηλός, μὲ εὐγενῆ φυσιογνωμίαν καὶ κοινωνικὴν θέσιν ἀκούσιων; ὑψηλήν. Ήτο μεγαλοκτηματίας, ἀριθμῶν κατά δεκάδας κιλιάδων δρυχιών τὰ εισοδηματα τῶν κτημάτων του.

Ἐπὶ τῇ θιά τοῦ λογίου, περὶ εἰς ἄλλως τε τῷ εἶχον διμιῆται ἐκτενῶς, ἡ τὸ σύνυγος καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἡγέρθη καὶ προυχώρησε πρὸς αὐτὸν λαζάνων δὲ διὰ τῶν χειρῶν του τὴν τοῦ νέου, τῷ ἀπέτενε νε τοῦ; ἀλγής τεύθους.

— Σᾶς εἰπε βεβαίως, κύριε, ἡ θυγάτηρ μου μὲ πόσην ἀνυπομονησίαν σᾶς περιέμενον; μιν εἶχον παραστῆται τὰ χαρακτηριστικὰ σας καὶ τὰ εὔρισκω ἀκριβῶς διπα; τὰ εἶχον φυντασθῆ, ἐμφρίνοντα δηλ. γενναίτητα εὐγένειαν καὶ ἀφ. διαν. Σᾶς λέγω δὲ ταῦτα διὰ νὰ ἔννοητητα πάσον εἶμαι εὐτυχῆς δρείλων εἰς ἀνθρωπον τοῦ παραστημάτος καὶ τῶν πρεστώντων τας τὴν ζωὴν τῶν δύο προστριλεστέρων μοι ὄντων ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰς σύζυγος καὶ εἰς πατήρ σᾶς ὀρείουσι, Κύριε, τὴν μπαρένιν συζύγου καὶ θυγατρός, καὶ ἐὰν εἴμαι ἀπέριων εὐτύχης σφίγγων εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὑπερά ἀπὸ τὸν κίνδυνον δὲ διετρέκαν, τὰ δύο προστριλέστατα ταῦτα δύτα, τὴν εὐτυχίαν ταύτην μετὰ τὸν θεὸν ὀρείων εἰς τὸ ἀτρόμητον ἡρωῖσμόν σας.

— Οι εἶπον ἥδη εἰς τὰς κυρίας, ἐτόλμησος νὰ διακόψῃ δ Κλεάνθης, δὲν ἐτραχαί εἴμη τὸ καθηδρον μου ως ἀνθρώπου καὶ στρατιώτου, ως ἡρεκήν δὲ ἵκανον ποίησιν τοῦ καθηκοντος τούτου αἰσθάνομαι τὴν εὐτυχίαν σας καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν περὶ ύμᾶς κιρβίων. Ἀλλ' δὲν νὰ εὐχαριστή-

σωμεν χαράς εἴναι ἡ θεία Πεζίνοια ἡ διηγήσεσσα κατὰ πατέρο δέξιον σύμπτωτον τα βήματά μου ἔκει, εἰς τὴν δόδον Πτητήσιων, κατὰ τωιαύτην ἀσυνήθη ταύλαχτετον διὰ περίπτωσην.

Καὶ ὁ λοχίας διηγήθη τὴν κωμικὴν ἴστορίαν τῆς πρωτηπριλίας, μὲ ἀρεβῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον στωματίαν, κατακηλητικάν ἐπί τινας; στιγμὰς τὸ διε τρεῖς ἀκρεπτάς του.

Η Αίμουλια ἔγέλας ἐν εὐτυχίας, ἐνώ συγράφων ρογέων νέφες ἐσκιάς τὴν κρινόνευκον δύψιν της. "Η μητήρ ἡ ἑνίκης μὲ γιλικέτε εὐτελείαν τὸν γενναῖον στρατιωτικόν" δὲ περηγούμενον διάφανον; πλήρεις καὶ ἀσ καὶ θαυματιμού ἐνθειασμούν.

Η συνδιαλεξεί διετάρη ἀκεκούθως τερπί διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα, μὴ ἐκβινούσα τῶν διών τῆς ἀμοιβαίας οικογενειακῆς ἐπιερωτησεως καὶ παρεχούσα πάντοτε τὴν εὐχαρίστιαν εἰς τὸν λογίαν νὰ ἐπιδείξῃ πνεῦμα ἐπιχαριτικής ζωγράφης εὐθείας.

— Απὸ τοῦ εἰς μέμενος καὶ ἡ σίκογένεια σας, προσέθηκες ἡ μητήρ, θ ἀποτελεῖτε μηροὶ τῆς ἑδυκῆς μας.

Απὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δ Κλεάνθης ἡρατο μανιωδῶς τῆς Αίμουλιας, ηγίας, καὶ αὖτη διολογημένης συ εργάσθη ἐκ καρδίας τοῦ αἰσθήματος τοῦ λοχίου.

Δεν θέλομεν ἐπεκταθῆ περισσότερον ἐπὶ τοῦ ἔρωτο τούτου. "Οταν ἀφ' εἰδος ὑπάρχῃ νέος, ωραῖος, γενναῖος καὶ ἀφ' ἐτέρου νείνις ἀνθρόσ, περικαλλής, ἀγαθής, καὶ τὰ δύο ταῦτα πλάσματα συδεωνται διὰ τῆς εὐγνωμοσύνης μὲν ἐκ μέρους ἐκείνης, τοῦ διαμασμοῦ δὲ μέρους ἐκείνου, δὲν ἔργουσι τὰ αἰσθητά ταῦτα νὰ συγχωνεύσωσιν υπὸ τηγ αἴγλην τῆς γῆς εἰς, αἰθίοντος ἀκτινηνής, διόλου, — τὸν ἔρωτα.

Τέσσερας μηροὶ μετὰ ταῦτα αἱ φιλίδροι τοῦ μενεάτου διδοῦ περιέκαπιον τὰς πέρυγας τοῦ ἔρωτος τῶν δύο νέων καὶ εἰδούσιον αὐτοὺς ἀπὸ τῆς οὐσιαίου ποιησίας τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν παραδεισίον πραγματικότητας τοῦ συζυγικοῦ βίου.

Εἰς τὸ γαμήλιον συμπόσιον ἐκ τῶν προσκεκλημένων ἡσαν καὶ οἱ τρεῖς λοχίαι τοῦ γραφείου τῆς καταχωρήσεως μετὰ τοῦ διεισθυτοῦ τοῦ τελμάτου.

— Εἰς ύγειαν τῆς πρωταπριλίας! ἡκούσθη εἰς τὰ ἐπιδόρπια η πρόποτις τοῦ ἀρχιγράφων.

— Εἴναι, τέκνα μου, τοιαῦται πάντοτε νὰ είναι αἱ πλάναι τῆς ζωῆς σας! προέπιεν δὲν πενθερός τοῦ Κλεάνθους ἀποτελεμένος πρὸς τὸ ζεύγος τῶν νεαρῶν νεονύμφων, οἵτινες ἡγιανόβλους ἐκ χαρᾶς καὶ εὐδαιμονίας.

(14 Αύγουστου 87)

ΑΛΕΞ. Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΤΡΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΤΟΥ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ

ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

(Συνέχεια ίδε αριθ. 19).

Προσοχὴ δ αὐτοκράτωρ ἔρχεται. "Ἐκαστος εἰς τὴν θέσιν του. Η ἐπιθεώρησις ἡρχίσε. Ο Παύλος συνήθορεις περὶ ἐκειτὸν τοὺς ἀξιωματικοὺς, ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τοὺς ἀνωτέρους καὶ ἐκαμψε τινὰς παρατηρήσεις τινὰς; Ἐπειδὴ τὸν λόγον εἰς τοὺς ἀνωτέρους καὶ ἐκαμψε τινὰς παρατηρήσεις τινὰς;